

— Не сж Ненови! Защо ли вѣрвашъ!
Чичо ми ги донесе отъ панаиря.

— Да ми плашишъ коня. Снощи на чешмата, като минахъ, ти наливаше шареното стомне. Спрѣхъ си коня и ти поискахъ студена вода. Уморенъ бѣхъ отъ дългия бѣгъ по поляната и спрѣхъ да наквася устни. Ала щомъ коня ми протегна шия къмъ каменното корито, ти посегна да ми дадешъ стомнето. Тогава на голата ти ржка звъннаха гривнитѣ, тритѣ, бакъренитѣ, Неновитѣ. . .

— Не сж Ненови!

— Не сж ли? Звъннаха и подплашиха морния ми конь. Той се повдигна на заднитѣ си крака и азъ не можахъ, нито вода да поема, нито ружата отъ челото ти.

— Лжжешъ! — му думаше девойчето. — Не е затуй. За друго е. Ти помнишъ ли лѣтосъ, подиръ жътва. Наоколо имаше много кръстци, много пѣсни бѣхме пѣли и много бѣхме почернѣли отъ слънцето. Една вечеръ, като се миехъ на тази чешма, ти доде да напойшъ коня си. Не напои коня, ами мене упои и ми грабна сърдцето.

— Клетва давамъ, не съмъ!

— Взе го! Ти се наведе отъ коня и ме помилва по косата. Азъ вдигнахъ очи да те видя кой си. Ти ми рече, че очитѣ ми сж като две зелени звезди. Пъкъ азъ не знаехъ какво